

SØNDAG D. 15. MAJ 2011

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Apostlenes Gerninger kap. 4 v. 11-12.

Epistellæsning: 2. Mosebog kap. 3 v. 1-14

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 14 v. 1-11.

Gud er på farten.

Hele Bibelen fortæller om en Gud, der konstant er på rejse sammen med mennesker.

Vi hørte før om, hvordan Gud mødte Moses ved den brændende tornebusk og sendte ham afsted til Faraos folk ud i frihed til landet, der flyder med mælk og honning.

Vi kunne være gået endnu længere tilbage i fortællingen, og vi havde set Gud vandre i haven sammen med Adam og Eva - eller sammen med Abraham fra Ur i Kaldæa til det land, som Moses' folk nu skulle op og tage i besiddelse.

Dér ved tornebusken gav Gud sig selv et besynderligt navn: Jeg Er.

Et navn der klinger af uforanderlighed, ubevægelighed - for Gud er i går og i dag og til evig tid den samme - han lader sig ikke manipulere af nok så inderlige bønner eller lader sig bestikke med ofringer.

Jeg Er - det klinger af hellighed, almagt, retfærdighed, sandhed, evighed. Og vi kunne finde mange andre ord, hvis absolutte indhold vi selv ikke forstår.

Men et sted i alle mennesker er der en længsel, en drøm efter det, som de ord skal dække, for vi er skabt til fællesskab med den Gud og med hinanden i hans herlighed.

Men vi satte det fællesskab over styr og tabte Gud af syne - syndede - ved selv at ville være, hvad kun Gud er. I syndens drøm blev de store absolutter relative, så almagten krympede til magtbegær, retfærdigheden til fordømmelse, sandheden til alverdens meninger, evigheden til død.

Og mennesker har til alle tider stræbt efter drømmen - efter mange forskellige idealer af magt, rigdom, lykke, religiøs korrekthed, visdom, perfektion o.m.a. - alle sammen ord, der tegner et billede - altid et fejlagtigt og forvrænget billede, så dog et billede af den have, hvor Gud vandrede og talte med mennesker ansigt til ansigt.

Men i drømmens stræben træder vi hinanden ned, gør os til herrer over hinanden, kasserer og fordømmer den, der ikke lever op til idealet - ødelægger jorden og hinanden, så livet bliver et morads. Og længselen bliver ved at være der - i vore hjerter som en uopfyldelig drøm.

Men Gud kender også den længsel. For han har skabt os i sig billede og længes efter sin skabning.

“Med nidkærlighed længes Gud efter den ånd, han har givet bolig i os, og viser så meget større nåde,” skriver Jakob.

Og dér, hvor vi kun ser morads og kun kan skabe ufremkommeligt morads, dér finder Gud en vej til sin skabning, og dér lægger Gud en vej gennem ørkenen og krat ved selv at vandre sammen med sit folk - for at hele hans skabning en dag skal finde vej tilbage til ham.

Og Gud gik med Moses til Egypten. Han gik med folket ud af slaveri og fangenskab - gennem ørkenen - også når folket tabte Guds løfter af syne og lavede deres egne guder eller længtes tilbage til Egyptens kødgrøder. Han forlod dem aldrig - han gik med hele vejen til det land, han havde lovet dem.

Og han gik med dem op gennem historien - også når hans folk glemte ham - eller når de brugte hans ord til fordømmelse og egen ære, til drømme om magt og storhed på andres bekostning, til patent på

den Gud Som ER.

Da kom Gud selv til dem som et menneske - Guds Søn Jesus Kristus.

I indledningen til Johannesevangeliet udtrykker Johannes det sådan: Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Det lyder jo meget stationært, men grundteksten siger egentlig: Ordet blev kød og teltede iblandt os – slog sin rejsebolig op iblandt os.

Gud var på farten sammen med os, da Guds Søn kom og vandrede ad Galilæas støvede veje.

Det var kun få der glimtvis genkendte ham, for han valgte på sin vandring at følges med de forkerte - de forkastede, de magtløse, de fordømte, de små. Dem gav han håb, for han viste dem en vej *til* Gud, som samtidig er en vej *med* Gud. For han var der og fulgtes med dem, og de med ham. Indtil hans vej gik gennem lidelse til døden. Dér måtte han gå alene. Ingen fulgte ham, og dog var det vores vej han dér banede.

Den ordveksling vi læste fra Johannesevangeliet finder sted lige før han når dertil.

Disciplene er blevet klar over, at noget forfærdeligt og dystert forestår - som om de er nået til vejs ende.

En vil forråde Jesus og en vil fornægte ham, og de vil alle svigte ham, har han sagt.

Og så siger han : "Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig!" Og han maler håbet for deres øjne : "I min Fars hus er der mange boliger - dér gør jeg plads til jer." Først dér ender vejen.

Men hvordan skal de finde derhen - derud - der op eller hvor?

"Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham."

De forstod næppe, hvad han talte om. Han gik i døden - alene - for dem, for sine bødler, for verden, for os.

Han opstod - og han sendte sit lille nye folk på rejse ud i alverden med budskabet om, at der er vej - der er fri bane for Gud til os og for os til Gud, vor Far - for Jesus er død og opstået for os.

Han sendte dem ud i en umulig opgave. Men han sendte dem afsted med ordene : "Jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende."

Og hele vejen gik han med - ud over jorden, op gennem skiftende tider. Og hans nye folk, som vi kalder Kirken, blev lige så blindt, forvildet, vrangt, som hans gamle folk - i magtbegær, fordømmelse, i tagen patent på Gud.

Men han gik aldrig sin vej fra dem - han gik sin vej *med* dem. For han ville at vejen skulle banes for alle folk på jorden - for hele skabningen.

Og på hele denne vandring ad krogede veje ser vi, at dér hvor Jesus er vejen og sandheden og livet, dér afsløres drømmene og idealerne som løgn, så de forkastede accepteres, de fordømte elskes, det brudte heles, det døde får liv - på trods.

For på den vej til Gud - der er Gud allerede hos os - han, som ER, som vi ikke fatter, han er der ikke som den fjerne ufattelige, men som vor Far. For Han og Jesus er ét. Og han er lige her på vejen.

I dag er det os, han vandrer sammen med.

Tænk hvilken nåde at han gider.

Hvor ofte var det ikke os, der tog patent på sandheden, så Jesus forsvandt ud af billedet, dækket af vore åh så rigtige meninger.

Hvor ofte var det ikke os, der satte idealer op for kirkelig eller moralsk pænhed og korrekthed.

Ingen skulle sætte en finger på os - men andre måtte føle sig fordømte.

Og hvor ofte gik vi ikke ad egne stier, så livet blev fattigt og tomt, og tingene smuldrede i vore

hænder, hvor vi skulle have båret et vidnesbyrd om livet i Jesus Kristus.

Hvor tit fik vi ikke brudt hans værk ned i den tanke, at det var os, der skulle skabe hans rige på jorden.

Hvor tit havde han ikke al mulig grund til at gå sin vej fra os? Men han har valgt at gå sin vej med os!

Han vandrer sammen med os - han, som gav sit liv for verden og opstod.

Han er selv vejen, sandheden og livet.

På den vej har vi intet at lade hinanden høre. Her er de fordømte forsonet - her er de forkerte omsluttet af sandhed - her er de forkastede dømt til livet.

Her på den vej blomstrer livet, og vore idealer visner. Sandheden er ikke rigtige meninger, men kærlighed - også til den, der gjorde mig fortræd.

Livet er ikke en kamp for at få magt eller ret eller rigdom eller lykke, men kraft til at bære hverandres byrder.

Længselen er ikke en tåget drøm det tabte Paradis, hvor Gud vandrede med mennesker. For Gud - Jesus Kristus - er her, lige her ved sin Hellige Ånd sammen med os og vandrer med os, så vi må tage del i hans længsel efter at hele skabningen og hvert menneske, vi møder, må finde den vej, han har banet gennem verdens morads.

Gud er på farten.

Jesus Kristus er vejen, sandheden og livet - så kom, lad os følge ham og leve i sandhed.

Amen.